

bonustekst

en by ved vandet

*Det er ikke muligt at gå
to gange ud i den samme flod.*

Førsokratikeren Heraklit

Når man vælger at opholde sig i Athen i lidt længere tid, bliver man gerne mødt med et *hvorfor? Hvorfor lige dér?* (Underforstået: Hvorfor ikke tage ud på en dejlig ø, med vand og strand osv.) Mit svar er: Fordi Athen også er en by ved vandet: en grusom, pragtfuld og alt-ædende storby, som det imidlertid er ganske nemt at smutte fra for på kort tid at komme til vandet. Og det har man afgjort brug for fra tid til anden, især i den varme periode fra juni til september; men også i maj og oktober-november kan der være dage, hvor man må ud til vandet. I det følgende har jeg set bort fra de ekstra muligheder, der byder sig, når man har en bil til sin rådighed, eller hvis man er parat til en lidt længere rejse og gerne inkluderer en overnatning. Men fortvivl ikke: Du skal nok komme i vandet og komme til at sidde på fiskerestaurant ved vandet alligevel.

Man kan tidligt om formiddagen drage til havnen i Piræus (den gamle metrolinje 1, f.eks. fra Omónia eller Monastiráki) og herfra tage en båd/færge til Ægina. Det er en noget længere og dyrere rejse, og man skal planlægge mht. afgangstider på forhånd. Sørg for, at skibet går til Ægina by (og ikke til Ayía Marina, en moderne turistby), og forvent ikke for meget af de strande, der ligger lige ved byen. Ægina rummer til gengæld meget andet end bademuligheder, barer og restauranter, eksempelvis et dorisk og smukt beliggende Afaia-tempel med indre søjlerække i to stokværk, men det er en anden historie.

Man kan også gøre noget andet, der i udgangspunktet ser ret turistet ud, men som kan betragtes som en ren badeudflugt – *with a view!* Man går til Klafthmospladsen og hopper på den orange lokalbus til Kap Sounion ude på spidsen af Attika: Den afgår herfra ca. fem minutter over halv hver time (starter klokken halv fra Pedion tou Áreos-parken). Forude venter – når man først er kommet ud af byen og dens mange, tætpakkede badesteder sydover – en smuk køretur på et par timer. Så står man af oppe ved indgangen til Poseidon-templet og kan vælge at gå ind – eller vælge at gå højre om, lidt ned ad vejen og ind til venstre i bevoksningen efter parkeringspladsen: Ad en sti ender man nede på stranden, og her er der som regel meget fredeligt og rart – god sandstrand. Svømmer man langt nok ud, kan man flyde og se op på Poseidon-templet, og senere, når sulten melder sig, passerer man blot forbi hotellet midt på stranden over til en af de to fiskerestauranter, hvorfra templet – og maden – tager sig fantastisk ud.

Når man har fået nok af det ene og det andet, skal man tilbage til udgangspunktet, dvs. hvor bussen stoppede – tjek selv afgangstiden, inden I går ned, og afsæt 20 minutter til at gå op igen.

Sounion-løsningen er ret billig, tager selvfølgelig sin tid, men giver meget undervejs og helt fremme. Vil man meget hurtigere i vandet, går der fra Síntagma en moderne sporvogn, der på godt en halv time fører én til stationerne Batis og Flisvos, hvor der nedenfor er fluepapir-strand til dem, der ikke ønsker andet end vand, formentlig nogenlunde rent vand. Badeforholdene inde under byen er – æstetisk set – ikke de bedste. Har man valgt den rette sporvogn (nr. 5: Platon), kan man selvfølgelig fortsætte længere sydover til de mere kommercielle badestrande ad udfaldsvejen til Sounion, men tro ikke, at det udvirker mirakler.

En variation over disse muligheder er at tage metro-linje 1 til Neo Faliro (med det store fodboldstadion Karaiskáki, shinet kraftigt op til de Olympiske Lege i 2004) og følge stien sydpå til Mikrolimano, den hyg-

gelige lystbådehavn med de mange fiskerestauranter. Lad jer ikke straks friste af dem og deres ivrige indpiskere, men gå videre rundt om pynten, hvor man kan komme ned til en smule (forhutlet) strand: Bagefter er der god grund til at gå tilbage og få sig et godt fiskemåltid – f.eks. hos de gamle fyre på Captain John. Dette mål kan selvfølgelig kombineres med en dukkert ved Batis/Flisvos, hvorpå man hopper på den sporvogn (nr. 3: Thukydid), der fører til Palió Fáliro lige over for metrostationen.

Men ærligt talt, man skal ud af byen for at få godt vand, og her følger to råd, der hver er lidt omstændelige: Det ene leder østover til havnebyen Rafina, det andet vestover til øen Salamis. Den første tur starter oppe ved Pedíon tou Áreos-parken (en halv times gang fra Omónia), hvor man kvart i og kvart over kan stå på lokalbussen til Rafina. Det koster ikke meget og tager i sig selv blot en times tid; på ruten ud af byen kan man i øvrigt stå på bussen ved metrostation Ethniki Amyra på linje 3, men da kan den være fyldt godt op. I Rafina står man af i havnen og går til højre, hvor en stor og fin strand ligger parat – eneste *aber dabei* er vindforholdene, der kan få bølgerne til at gå højt, men sædvanligvis uden problematiske strømforhold. Fra stranden har man fornemt udsyn til øen Evias bjerge og til færger, der kommer og går, og inde i havnen er der fiskerestauranter nok til enhver smag – læg mærke til sæsonspecialiteten Rejer fra Simi.

Rejsen til Salamis tager lidt længere tid (ca. to timer), men bringer unægtelig også én lidt længere ud på vandet! Fra Menandrou (sidegade til Zinonos nær Omónia) eller fra Piræus-gaden tager man bybus B18 eller Γ18, der begge fører til den del af Piræus' industrihavn, der hedder Perama. Rasleturen på tværs af byen tager en times tid og er på alle måder rædselsfuld: spækket med opbremsninger og undvigemanøvrer og med udkig til moderne trøstesløshed. Men sådan er Athen jo altså også, og fremme i Perama stiger man omsider af og går et par hundrede meter til højre (følg strømmen), indtil

man ser en mindre båd ligge til kaj og tage rejsende ombord: Der billetteres under overfarten: én euro pr. person pr. tur! (Der går også – lidt dyrere – både til Salamis om morgen og formiddagen fra Piræus, samme sted som bådene til Ægina, men dels skal man kende og styre efter bestemte afgangstider, dels skal man fra engang over middag alligevel hjem via Perama.)

Her på båden mod Salamis er det værd at slappe af og nyde den lette klukken af vand iblandet motor-tøf-tøf. Overfarten tager omkring et kvarter, og på havnen på Salamis skal man straks søge mod busholdepladsen og billetsalget ved havnekiosken: Husk to busbilletter pr. næse, for I skal jo også hjem igen, og der sælges ikke billetter i bussen! Søg den første bus mod badestederne Alikés eller Aiandio og bed om varsel til afstigning: Alikés kommer først (efter godt et kvarter, stoppested 6), har den bedste sandstrand og fiskerestaurant, mens Aiandio (5 minutter længere fremme, stoppested 16) rummer en længere, ret stenet strand, men også et flottere udkig til bjergene – inde i byen i bugten ligger et par fiskerestauranter: Turen ind til fods er ikke charmerende, men udsigten er til gengæld fænomenal.

Engang – nærmere bestemt i september 480 fvt. (et jubilæum venter således i 2020!) – vandt grækerne deres frihed ved at smadre persernes flåde i slaget ved Salamis, netop i det smalle stræde mellem øen og fastlandet, som man passerer hen over på den lille turbåd. I dag er det unægtelig den græske skude, der tager vand ind, men det er en anden historie, som selv en dag vil være historie. Imens kan man notere sig, at antikkens flåde blev bygget og lå i Zea, den lystbådehavn, der ligger lige syd for Mikrolimano (se ovenfor), og hvor danske arkæologer har været involveret i det store udgravningsarbejde. En smule kan beses på stedet, resten må man læse om (f.eks. i Sfinx 4/2004 og 2/2009).

Alle disse vandrejser kan tur/retur gøres på en dag, og nogle af dem kan gå hen og blive en vane. Byen ligger selvfølgelig ikke *ved* vandet, men *tæt på*. Få storbyer af Athens størrelse rummer de muligheder, og selv om

det flyder noget med affald og skidt, så kan byen dog ranke sig over, at den har *rent vand* i hanerne. Hvad landets politikere hælder ud af ørerne, har jeg mindre tillid til ...

af peter thielst